

El consens que pot evitar els errors

Els canvis en la RMI amenacen la cohesió social

TERESA
CRESPO

PRESIDENTA D'ENTITATS CATALANES D'ACCIÓ SOCIAL (ECAS)

MIKEL JASO

Ens hem trobat amb un altre fet consumat, aquest cop un nou decret aprovat pel Govern que introdueix una sèrie de mesures restrictives per a l'accés a la renda mínima d'inserció i que permetrà aconseguir un estalvi, segons alguns càlculs, de 53 milions d'euros. S'ha fet sense consens, amb moltes presses i sense escoltar les reflexions de les persones que coneixen la realitat social, que viuen amb proximitat les situacions de pobresa i que treballen per a la inserció dels més febles.

Davant d'aquest fet, la primera temptació a l'hora d'argumentar una posició contrària és planterjar veritats com que el cost social d'aquestes mesures no justifica

de despesa, sinó d'inversió—; que els drets de ciutadania a una mínima protecció no es poden obviar, o que la dignitat de la persona està per sobre de qualsevol política d'estalvi.

Però més enllà d'aquestes nombroses raons que ens preocupen, voldria apuntar algunes reflexions en clau de futur sobre per què hauríem de trobar vies alternatives i innovadores que donin resposta no només als receptors de la RMI, sinó també a totes aquelles persones que avui es veuen expulsades d'aquest ajut. Ara per ara no es parla de nous subsidis o iniciatives que cobreixin les necessitats dels que quedaran exclosos de la RMI, i crec que és urgent treballar en aquest sentit, buscant el consens i la col·laboració de professio-

El Govern no ha escoltat les reflexions dels que treballen pels més febles

Polítics i agents socials han de col·laborar per garantir els drets de ciutadania

cions i programes per als aturats, en especial per a aquells que tenen més dificultats per incorporar-se al mercat laboral. La llei 27/2011 sobre l'adequació del sistema de Seguretat Social espanyol, aprovada al Congrés el passat 1 d'agost, in-

de delimitar en un termini de sis mesos el llindar de la pobresa, d'acord amb els criteris de la Unió Europea, per procedir a la seva eradicació. Ara hem de vetllar pel compliment de la responsabilitat pública que fixa aquesta llei i perquè la seva aplicació puntual cobreixi bona part de les necessitats que avui es troben desateses.

Per altra banda, els governs autonòmics han d'aplegar també tots els esforços i recursos per crear ocupació a través de mesures que incentivin les empreses a incrementar la contractació, com ara excepcions, bonificacions i noves tipologies de contractes de formació, en pràctiques o d'inserció. Hi contribuirien, així mateix, accions com ara l'impuls de les clàusules socials amb suport tècnic per a la gestió social dels aturats; una millor coordinació dels programes d'inserció social amb els d'inserció laboral—prioritzant els plans d'ocupació per als diferents perfils d'aturats que perceben la RMI o que estan en altres programes socials—i la urgent revisió de l'oferta formativa ocupacional, que hauria de ser efectiva en la millora de les competències dels aturats.

Una tercera via molt poc treballada que demana una gran capacitat innovadora per aconseguir la inserció social dels que no han trobat una ocupació i necessiten una prestació econòmica per subsistir és la de l'activitat i el treball comunitaris, que realitzen un paper fonamental en el desenvolupament de l'autonomia de les persones.

Per últim, la problemàtica que la RMI ha generat darrerament obliga els nostres responsables polítics a treballar seriosament, amb consens i profunditat, en la redacció a curt termini d'una nova llei reguladora del programa d'acord amb les necessitats actuals i els nous perfils en situació de vulnerabilitat. Cal adequar les metodologies, establir prestacions justes i garantir controls periòdics de la qualitat de la gestió tècnica, així com del compliment de les condicions d'accés per part dels beneficiaris. I cal fer-ho de forma acurada, respectant la dignitat de les persones receptores.

En el context de crisi actual, que sembla que no s'acaba, tenim un repte important i tots—Govern, polítics, agents socials i societat civil—hem d'estar disposats a col·laborar per assegurar els drets de ciutadania que es recullen en el nostre Estatut d'autonomia i en altres lleis socials, on es reconeix el dret a viure amb dignitat, seguretat i autonomia, lliures de tota discriminació, perquè no augmentin les desigualtats i no nerilli la cohesió social.